

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa E. I.

przeciwko Szkole Podstawowej w S. i Gminie L.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z.

z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt IV Pa (...), IV Pz (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od powódki na rzecz Gminy L. 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z., wyrokiem z dnia 10 października 2019 r., oddalił apelacje powódki E. I. i pozwanej Gminy L., które zostały wniesione od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 29 marca 2018 r. (w którym zasądzono na rzecz powódki odszkodowanie, a oddalono żądanie przywrócenia do pracy).

Sąd drugiej instancji nie kwestionował, że powódka korzysta ze szczególnej ochrony przed rozwiązaniem stosunku pracy, wskazał jednak, że jej pracodawca (szkoła) uległ likwidacji w trybie art. 59 ust. 1 i art. 5 ust. 5g ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1943), a to oznacza, że nie mogło dojść do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę,

to jest Szkołą Podstawową w S. prowadzoną przez (...) Stowarzyszenie O., na podstawie art. 23¹ § 1 k.p. Założenie to doprowadziło Sąd odwoławczy do wniosku, że w sprawie nie może dojść do zastosowania art. 45 § 3 k.p., gdyż nie pozwala na to dyspozycja art. 41¹ k.p., czyli powódka nie może domagać się przywrócenia do pracy, a jedynie odszkodowanie.

Skargę kasacyjną wniosła powódka, powołała się na naruszenie art. 398²⁰ k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c, art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., art. 41¹ k.p. i art. 45 § 3 k.p.

W ocenie powódki skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co daje podstawę do jej przyjęcia do rozpoznania. Świadczy o tym wydanie wyroku z naruszeniem art. 398²⁰ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Sąd Najwyższy poprzednio rozpoznający sprawę, w wyroku z dnia 29 września 2016 r., III PK 129/15, niepublikowany, nie poczynił wykładni prawa, która rzutowałaby na stanowisko Sądu odwoławczego uzasadniające oddalenie apelacji powódki. Sąd Najwyższy w tym judykacie skupił uwagę na art. 265 § 1 k.p. Odnosnie do likwidacji pracodawcy i przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę Sąd Najwyższy nie zajął jednoznacznego stanowiska. Stwierdził tylko „Powstaje więc problem czy w takiej sytuacji nie ma zastosowania art. 23¹ k.p., który nie musi być wyłączony w przypadku przejęcia zadań oświatowych (zob. uzasadnienie uchwały 7 sędziów z 28 marca 2013 r., III PZP 1/13 i wskazane w nim bogate orzecznictwo). Po wtóre art. 23¹ k.p. może mieć zastosowanie w różnych przypadkach faktycznych i prawnych”. Dalej Sąd Najwyższy argumentował „Chodzi więc o to, że gdyby okazało się, iż miałyby zastosowanie art. 23¹ k.p., to jednocześnie wypowiedzenie mogłoby kolidować z przejściem zakładu pracy na innego pracodawcę (art. 23¹ § 6 k.p.)”, a na koniec uzasadnienia stwierdził: „To, że powódka wiedziała lub powinna zdawać sobie sprawę z powstania szkoły prowadzonej przez Stowarzyszenie nie zmienia powyższej oceny, gdyż przedmiotem odwołania jest stosunek pracy ze Szkołą Podstawową w S.

prowadzoną przez Gminę a nie ze Szkołą Podstawową w S. prowadzoną przez Stowarzyszenie. Poza tym, z założenia wypowiedzenia wynika, iż *a priori* wykluczono działanie art. 23¹ k.p., bo gdyby przepis ten miał zastosowanie to same wypowiedzenie byłoby z nim sprzeczne”.

Przywołane wypowiedzi Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 września 2016 r., III PK 129/15, nie dają podstaw do uznania, że doszło do wyartykułowania wiążącej wykładni prawa w zakresie zastosowania art. 23¹ § 1 k.p. Oznacza to, że powoływanie się na oczywiste naruszenie art. 389²⁰ k.p.c. jest fałszywe.

Skarżąca nie wskazała innych okoliczności uzasadniających przyjęcie, że doszło do spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna jest wymagającym środkiem odwoławczym. Strona skarżąca zobowiązana jest do szczegółowego i wnikliwego przedstawienia przyczyny uzasadniającej merytoryczne rozpoznanie sprawy. Nie jest wystarczające odwołanie się do ogólnych ustawowych zwrotów, czy też stwierdzenie, tak jak to uczyniła powódka, że uzasadnienie skargi kasacyjnej odzwierciedla przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że na etapie przedsądu rolą Sądu Najwyższego nie jest szczegółowe roztrząsanie podstaw kasacyjnych. Obowiązkiem strony jest przedstawienie przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi w taki sposób, aby oczywista trafność skargi kasacyjnej dla przeciętnego prawnika, była niewątpliwa, z góry widoczna, bez konieczności głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Wniosek powódki warunków tych nie spełnia. Stanowisko Sądu odwoławczego o likwidacji pracodawcy i braku podstaw do zastosowania art. 23¹ § 1 k.p., a tym samym art. 45 § 3 k.p. zostało staranie uzasadnione, a zapatrywanie powódki, wychodzące z przeciwnego założenia, stanowi polemikę z oceną prawną Sądu. W takich okolicznościach nie sposób uznać, że zarzuty skargi kasacyjnej są oczywiście uzasadnione w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Spojrzenie na określony problem jurydyczny „oczami” przeciętnego prawnika nie prowadzi do jednoznacznych wniosków, a to oznacza, że skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Dlatego orzeczono jak w sentencji, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosując reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.